

Нѣма ли дотогава всички да изгинатъ? Тая мисълъ понѣ-кога до отчаяние граничеше.

Отново нощъ черна притисна земята. Ние вървѣхме умислени, безъ да се зазираме на лѣво — на дѣсно. Вихри се забориха край насъ ненадейно. Снѣжна виелица забушува и зе да помрачава зрѣнието ни. Очитѣ ни гледаха, но не виждаха. Силенъ вой заглушаваше ушитѣ ни. Отъ време на време нѣкой отронѣше дума. Тя не стигаше до другъ и отгласъ не добиваше. Снѣгъ ни засипваше като ситенъ пѣськъ. Ние побѣлѣхме и заприличахме на нощни видѣния. Всѣка гънка въ дрехитѣ ни биде засипана. Тежко времето минаваше.

— Охъ. Боже, Боже, ще се мре ли тая нощъ?! — силно изохка майка ми задъ мене.

— Дръжъ се, снахо! — извика ѝ баба: — не отпадай толкова. За децата си мисли.

Мама мжно се отчайваше, но сега нейната нравствена мощъ, види се, бѣше дошла до изчерпване. Нито се лесно издаваше. Навѣрно една отъ нейнитѣ черни мисли безъ позволение, самоволно зе словесенъ изразъ.

А баба навела глава, притисната отъ своята и нашата сждба, пристѣпяше като на кокили. Очитѣ ѝ загорѣли, неподвижни, лицето ѝ сбръчкано, сухо, безжизнено, прилично на бронзовъ барелефъ — посивѣлъ отъ времето.

— Ние сме се отклонили отъ пжтя! — изплашено извика тате: — предъ мене е пропастъ. По билото не може.

Всички заставахме на мѣсто.

— Трѣба да свиемъ надолу, — допълни тате, като не поглеждаше назадъ.

Но нашата изненада стана още по-ужасна, когато чухме баба да вика:

— Олелеее! Задъ насъ нѣма никой! Раздѣлили сме се безъ да усѣтимъ. Виелицата ни е заблудила.

Останали бѣхме само петъ души: баба, тате, мама, Митко и азъ. Стоехме ккто магьосани. Не се сѣщахме, какво да предприемемъ. Баща ми извика, колкото го държеше